

Cosmètica patronal

Jordi Fortuny

"Per primera vegada en deu anys, la patronal de la indústria farmacèutica ha elegit president un empresari no català."

Una de les coses d'aquest article que se'm va acudir abans va ser el títol, encara que vaig dubtar entre aquest i un altre, "Tot esperant el PP". I és que aquests dos títols, sense ser res de l'altre món, resumeixen perfectament el que està passant aquest any en les organitzacions patronals. Sembla que per als empresaris i els seus òrgans representatius ja queda lluny aquella mena d'esperança del 93, quan el partit socialista va perdre la majoria absoluta i va pactar amb Convergència i Unió.

Fruit d'aquell pacte va ser l'actual política econòmica, la més favorable a les empreses i, sobretot, a la indústria que s'ha fet en molts anys. El 93 els empresaris van respirar alleujats perquè les coses començaven a anar com volien. Però llavors van arribar els escàndols i la primera victòria electoral del Partit Popular en unes eleccions estatals, les europees de l'any passat.

De cop i volta l'esperança de l'empresariat es va tornar impaciència i, almenys a Catalunya, algunes organitzacions patronals van començar a fer balanç de l'acord entre PSOE i CiU i a preguntar-se si no hi havia vies més directes per arribar on volien. Però de moment tot marxava. Fins que els escàndols van deixar ben empastifades les planes dels diaris de Madrid i el govern de Felipe González, i aleshores la impaciència va donar pas, en els ambients patronals, a una mena d'acte de contrició, a un estat de preparació interior pel que hagi de venir, que durant el 1995 ha començat a degenerar en pura cosmètica.

Primer va ser l'elecció de Joan Rossell com a president de la gran patronal, Foment de Treball. Un empresari jove amb un passat recent vinculat a la dreta no catalanista que els mitjans de comunicació li van recordar de seguida. Després va venir l'empitjorament de les relacions entre Foment i els sindicats, que els secretaris generals de Comissions Obreres i UGT de Catalunya també van clissar immediatament.

I ara ja hem entrat en els fets

explícits. Per exemple, el sopar de tres-cents empresaris de Terrassa i la rodalia amb José María Aznar i la seva dona per escoltar el líder del Partit Popular. Tant la patronal que ho va organitzar com el mateix Aznar tenen tot el dret i, si em colleu, l'obligació, de reunir-se per conèixer de què van els empresaris catalans, l'un, i de què va el líder de la dreta espanyola, el altres.

Però la veritat és que fins ara no ho havien fet mai. Res a veure amb els sopars multitudinaris a Catalunya de Manuel Fraga, quan era líder d'Alianza Popular i reunia els seus modestos correligionaris de les cases regionals i dels sindicats del taxi en pavellons d'esports per sopar i perquè li veiessin els elàstics. El sopar de Terrassa va ser un sopar d'empresaris catalans amb José María Aznar. Un sopar d'empresaris pragmàtics, fins i tot escèptics, però un sopar de tres-cents persones d'autèntic pes social a la seva comarca amb el líder del Partit Popular. Ja em direu si això no és cosmètica, autèntic maquillatge, tant per a l'Aznar, que bona falta li fa, com per als empresaris catalans que fins ara no solament no el convidaven a sopar ni el votaven, sinó que ni tan sols el necessitaven per a res.

Però les coses potser canviaran i la setmana passada els industrials farmacèutics van començar a canviar els mobles de lloc: per primera vegada en deu anys, la patronal de la indústria farmacèutica ha elegit president un empresari no català. El nou president es diu Rafael Juste, de Madrid, que ja havia estat president el 1982 (l'any que els socialistes van guanyar les generals per primera vegada).

El president de Farmaíndústria, que s'elegeix cada dos anys, és normalment català perquè el govern de Madrid prefereix que el president d'aquesta organització, amb qui ha de negociar moltes coses, sigui un empresari espanyol i no el d'una multinacional estrangera. I les úniques empreses farmacèutiques espanyoles importants són catalanes. Però els industrials farmacèutics han considerat que a partir d'ara convé canviar el costum i que és millor que el president, el seu representant davant el Govern espanyol, no sigui català. És millor, per exemple, que sigui de Madrid, encara que tingui una empresa molt poc important.

Perquè amb les coses de menjar no es juga i un empresari de Madrid, quan hagi de representar-los davant d'un futur ministre de Sanitat del PP, per exemple, s'hi entendrà molt més bé que no pas un important empresari de Barcelona, que fins i tot el ministre es podria pensar que és catalanista o vota en Pujol. **Jordi Fortuny**

